Brieven van de Postduif

Brieven van de Postduif

Ruud van Koningsbrugge

Auteur, Omslag, Illustraties: Ruud van Koningsbrugge

Uitgave: Bookmundo

ISBN:9789403959450

Storm

Zal je altijd zien, is het al zo'n drukke dag, met volle tassen, en dan krijg je dit. Het was tot op dat moment stralend zonnig weer geweest, maar de lucht werd in rap tempo donker. De wind blies plots in wilde vlagen over het land. Dit was een voorbode van problemen. Koert keek om zich heen. Het was vlak land, voornamelijk weide, met een paar lange, rechte boerenwegen. De rechthoekige velden, keurig gekaderd door rechte sloten en vaarten. Boerderijen waren er nauwelijks te zien.
Alle post uit de tassen moest vandaag bezorgd worden, maar het zag ernaar uit dat er een bui aan kwam waar je toch voor moest schuilen. Koert keek rond of hij ergens een schuilplaats zag. De windvlagen werden sterker en het werd bijna onmogelijk om in de lucht te blijven. Je had als postbode dan wel je verplichtingen, maar veiligheid ging voor alles. Ook als er een havik of valk in de buurt vloog, was schuilen onvermijdelijk.
Koert zag aan de horizon een gebouw opdoemen. Een groot complex met meerdere bijgebouwen en een klein torentje. Dichterbij gekomen zag hij ook een vierkante binnentuin omgeven door een open galerij. Een plotselinge donderslag rolde door de lucht. Koert voelde de verandering van luchtdruk. Een loodgrijze wolk kwam snel naderbij. Dit was meer dan een buitje. Dit kon wel eens een heus noodweer worden. Koert zocht toevlucht in de galerij van de binnentuin. Hij zette de tassen in een verre hoek. De galerij werd gedragen door pilaren die door gebeeldhouwde bogen met elkaar verbonden waren. Vanuit de pilaren waren er ook stenen bogen die de gang overspanden. Koert zocht een beschutte plek tussen het beeldhouwwerk van de bogen. Het was weliswaar minder beschut dan zijn plek thuis in het duivenhok, maar als de

bui niet te lang duurde, voldeed het wel. Er viel een gordijn van dikke regendruppels naar beneden. De wervelende wind blies de regen afwisselend in alle gangen van de galerij. Koert stak zijn kop tussen de veren. De lucht was inmiddels donkergrijs, alsof de schemering al had ingezet. Regendruppels gingen over in hagel. De windvlagen van de storm leken van alle kanten te komen. Koert zag hoe een van zijn posttassen door de wind gegrepen werd, een stuk langs de muur schoof en openviel. Een brief viel eruit en vloog langs de zuilenrij. Een postduif blijft natuurlijk te allen tijde verantwoordelijk voor de post, dus er zat niets anders op dan naar beneden te vliegen en de brief terug te halen. De brief was nat geworden, de lijmlaag van de envelop liet los. Koert vroeg zich af of de brief zelf ook beschadigd zou zijn. Het is ten strengste verboden om brieven die je moet bezorgen te bekijken en te lezen, maar deze brief lag al open. En een beschadigde brief zomaar afleveren gaf ook klachten. Hij vouwde de brief verder open, en las.

Mijn duifje

Tien dagen in de dichte jungle
het is hier heet en vochtig
’s avonds mysterieuze geluiden
geritsel rond de tent
gebrul verder in het woud

Hoe moet het geweest zijn
toen hier geen mensen kwamen
een ongestructureerde wereld
van enkel planten en dieren
en hier zijn wij op zoek naar
sporen van menselijke activiteit

De resultaten zijn hoopgevend
de dronebeelden tonen rechte lijnen
de natuur kent geen rechte lijn
rechte lijnen worden gemaakt door mensen
is hier ooit een weg aangelegd?

Geen slingerend pad
maar een kaarsrechte weg
we zien vierkanten
restanten van bebouwing
er zijn vierkante stenen gevonden

Ik hoop in een volgende brief
te kunnen melden
dat we artefacten gevonden hebben
en de aanwezigheid van mensen
uit het verleden kunnen bewijzen

alle liefs,
jouw beertje

Koert moest glimlachen. Dat mensen elkaar duifje noemen, was een beetje raar. Maar dat mensen rechte lijnen maken, kwam hem bekend voor. Als hij op zijn vluchten naar beneden keek, waren er veel rechte lijnen, van wegen, gebouwen, kanalen. Mensen hebben iets met recht. Als hij over een bos vloog of over een meer, was er geen rechte lijn te ontdekken. Hij kende ook geen dier dat rechte lijnen kon maken. Een vogelnest is altijd rond. Het zijn mensen die er vierkante kastjes voor timmeren. De brief was niet beschadigd. Hij streek de envelop glad en deed de brief er terug in. De lijmlaag van de envelop plakte niet meer, dus hij sloeg de flap naar binnen, zodat de brief er niet meer uit kon vallen. De wind was ondertussen wat afgenomen en de lucht vertoonde een streepje licht. Maar wat er nog aankwam, was niet best. Koert kon nog niet verder met de postbezorging. Hij keek om zich heen naar een betere schuilplaats. Zijn oog viel op het torentje. De ramen daar waren min of meer dichtgetimmerd met horizontale lamellen. Dat zou de wind wel tegenhouden. Hij pakte zijn tassen op, controleerde of ze goed dicht zaten en vloog naar de toren.
Het was een beetje lastig om tussen de lamellen door binnen te komen. Hij duwde zijn tassen een voor een naar binnen, waarna hij zelf zich ook naar binnen kon wringen. In de kleine ruimte hing een grote bronzen klok aan een zware balk, dicht onder het plafond. Dichter bij de wand zat er ook een groot wiel aan de balk, waar een touw overheen liep dat naar beneden door een gat in de vloer verdween.
De lamellen in de ramen waren gekanteld naar buiten. Dat hield de regen goed tegen. Hij kon nu voor het eerst buiten het poortgebouw zien. Op een groot bord stond daar 'Augustinessen

Zuster Congregatie'. Blijkbaar de naam van een kloosterorde of zoiets.
De lucht buiten was opnieuw donker geworden. De wind floot langs de ramen van de toren. Koert voorzag dat dit weer nog wel even zou aanhouden. Heel vervelend! Hij was een postduif die niet van stilzitten hield. Dat gaf enkel maar verveling. Hij vroeg zich af of er nog meer brieven beschadigd konden zijn. Hij had in ieder geval nu tijd om dat te controleren. Hij kieperde een van de tassen om en bekeek de brieven een voor een. Hij vond er een die niet helemaal meer goed dichtzat. Zou hij? Het was streng verboden. Maar er was hier niemand die het zag. Gewoon even kijken, om te controleren of de inkt niet nat geworden was. Dat kon toch niet echt veel kwaad?

Geachte schoolarchitect

Uw ontwerp bevalt ons zeer
een strak gebouw met heldere indeling
dat geeft leerlingen houvast
het schoolplein echter doet ons twijfelen

De tekening toont een betegeld vlak
omgeven door een veilig hek
net zo strak als het gebouw
wij stellen ons iets anders voor

Volgens onze onderwijsvisie
bereiden we de leerlingen voor
op de brede samenleving
waar de natuurlijke omgeving
een onmisbare basis vormt

Wij zien een speelruimte voor ons
als een rijk begroeid park
een miniatuur oerbos
een omgeving waar wilde planten
insecten en andere dieren
de ruimte met de leerlingen delen

Slingerende paden, onverhard
een glooiend oppervlak
waar in de diepste delen
waterpoelen kunnen ontstaan

Graag plannen wij met u een overleg
om de ontwikkeling van de buitenruimte
meer in overeenstemming te brengen
met onze wensen

Hoogachtend,
namens het team van de school

Koert was verbaasd. Deze brief had niets met de vorige te maken en toch waren er overeenkomsten. In de eerste brief werd gezocht naar de rechte lijnen die de sporen tonen van mensen uit een ver verleden, en hier werd gezocht naar een omgeving zonder rechte lijnen voor de volwassenen van de toekomst. Hoezo waren mensen zo bezig met hun eigen rechtlijnigheid. Dat is nou eenmaal eigen aan de mensen. Die begrijpen de wereld alleen wanneer je hem opdeelt in rechte blokken. Mensen zijn niet gemaakt voor de grilligheid van de natuur. Neem bijvoorbeeld het weer zoals vandaag. Elk dier past zijn bezigheden aan, maar de mensen denken rechtlijnig. Ze hebben agenda's, afspraken. Die moeten door. Niet voor niets werd de post tegenwoordig bezorgd door postduiven. Post moet bezorgd worden, maar niet tegen elke prijs. Niet in situaties waarbij de post beschadigd raakt. Een postduif weet wanneer het tijd is om te schuilen en af te wachten. Een menselijke postbode zou tegen wil en dank doorgaan en natte knoedels in brievenbussen proppen. Dan toch liever iets langer wachten en fatsoenlijke post ontvangen.
De storm gierde rond de toren. De regen veroorzaakte een watergordijn dat van de lamellen in het raam afdroop. Het zicht was nihil. Een van de torenramen werd nog donkerder dan het tot nu toe geweest was. Tussen de klankborden worstelde zich een donkere gedaante naar binnen. Koert schrok en vloog naar boven om zich tussen de dakbalken te verbergen. Als dit een havik of sperwer was, dan was het slecht nieuws. De vogel was zwart. Niet alleen omdat zijn veren kletsnat van de regen waren. Hij was gewoon zwart. Hij kraste. Het was een kraai.
De kraai schudde zijn veren uit, en keek om zich heen. Al snel

ontdekte hij de posttassen. Onderzoekend zoals kraaien zijn, wandelde hij er naar toe en begon de brieven eruit te trekken.
“Hé, hou daar eens mee op. Dat is niet van jou”. Koert vloog naar beneden.
De kraai keek om. “Ook niet van jou”, zei hij, “dieren hebben geen bezit”.
“Nee ook niet van mij, maar ik ben postduif en dat zijn de brieven die ik moet bezorgen,”antwoordde Koert.
“Zo, moet jij die bezorgen? Sinds wanneer hebben vogels werk wat zij moeten doen? Dat lijkt me meer iets voor een mens?”
"Eh, ja, ik doe het voor mensen, maar ik ben een postduif. Koert de postduif, en post bezorgen hoort dus bij mij.”
“Overloper. Ik ben Aart de kraai. Ik doe alleen kraaiendingen. Als ik er zin in heb. Anders niet.”
“Kraaien stelen toch vaak glimdingen? Steel jij wel eens?”
“Ik doe kraaiendingen.”
“En stelen is geen mensending?”
De kraai pakte een brief uit de tas.
“En? Zit hier nog wat leuks tussen? Wat hebben die mensen zoal aan elkaar te melden?”
“Een postduif kijkt niet in andermans post.”
“Oh, en daarom ligt deze brief open op de grond? De kraai rommelde wat aan de brief die hij net gepakt had.
“Hé kijk, deze valt zomaar uit zijn envelop.”

Beste tv-tuindokter

Ik heb hulp nodig
mijn tuin is een wildernis
ik weet niet waar te beginnen

Ik wil een tuin met veel gemak
planten in verhoogde bakken
zodat ik niet steeds hoef te bukken
ook graag een groot terras
voor een eettafel met vier stoelen
en ook een loungebank in een hoek
met overkapping tegen de regen
en altijd bloemen in heel veel kleuren
planten die ‘s winters ook groen blijven
geen dorre herfstbladeren op de grond
en alles graag in een mediterrane stijl

Een vijver hoef ik niet
geef mij maar zo’n waterornament
straks loopt de tuin vol kikkers
ik gruwel bij het idee
een vogelparadijsje moet het wezen
maar niet voor duiven
die schijten alles vol
oh ja, en ook veel vlinders
die vind ik o zo mooi

Geen wespen, vliegen of bijen
die zitten alleen maar in de weg
en absoluut geen slakken
die maken alle tegels vies

Er mag ook een klein grasveld
voor Chichi mijn chihuahua
maar doe dat maar in kunstgras
dan hoef ik niet te maaien
er staan nu heggen rond de tuin
ik heb zo'n heggenschaar met accu
daar wil ik echt van af
geef mij een mooie schutting
eentje die je niet hoeft te verven
en goed dicht is bovendien
ik ben op mijn privacy gesteld

Beste TV tuindokter
komt u bij mij langs ?
dan kunt u alles regelen
ik ben zo op natuur gesteld.

P.S. Ben ik de buitenkeuken nog vergeten
dat is één met de natuur, buiten eten

de Tuinqueen

Aart lachte. ”Ja, dat heb je met duiven hè, die schijten alles vol.”
Koert keek beledigd terug.
“Mensen snappen er niets van. Die willen alleen ‘natuur’ die ze in bedwang kunnen houden, en die precies aan hun eisen voldoet. Echt, mensen en natuur, is net zoiets als een porseleinkast en een olifant. Maar wat denk je? Zou deze mevrouw haar zin krijgen bij de tv-tuindokter?”
Aart dacht na.
“Weet je, het is een televisieprogramma. Dat is afhankelijk van sponsorreclame en kijkers. De wensen van die mevrouw zijn niet echt belangrijk, en de natuur al helemaal niet."
“Nou, stop de brief nou maar terug in de envelop. Het mag niet aan mij liggen dat ze nooit antwoord krijgt.”
“Hé, weet je dat je nog een tweede brief hebt voor hetzelfde adres, de tv-studio's?” zei Aart.
“Laat je die er wel even inzitten. Dat ligt allemaal op volgorde, weet je, ooit gehoord van post sorteren? Nou, dat is niet voor niks, en ik wil niet dat straks alles een grote chaos is.”
“Gesorteerd? Heb je ooit gehoord van dieren die sorteren? Weet je wel zeker dat je geen mens bent? Sorteren is toch echt typisch zo’n mensendingetje. Laat mij nou maar even kijken, misschien kunnen we er nog wat van leren."